

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας φε τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπερβολὰς καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως φε ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ:

Ἐξωτερικοῦ:

Ετησίαι. δρ. 8,—
Εξαμηνος. > 4,50
Τρίμηνος. > 2,50

Ἑτησίαι. φρ. 10,—
Εξαμηνος. > 5,50
Τρίμηνος. > 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστην μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20.

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὀδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 18ος

Ἐν Ἀθήναις, 25 Δεκεμβρίου 1910

Ἔτος 33ον.—Ἀριθ. 4

Η ΠΡΩΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 24.)

Ἐπανήρχοντο μαζὶ εἰς τὰς Ἀθήνας. Δὲν εἶχον φθάσῃ ἀκόμῃ εἰς τὴν πόλιν, ὅταν εἶδαν βαδίζοντας πρὸ αὐτῶν ἕνα νέον καὶ μίαν νέαν. Ἡ νέα ἐφαίνετο ἰκετεύουσα τὸν σύντροφόν της ἀλλ' αὐτὸς τὴν ἀπώθει ἡρέμα. Ἐξαφνα ἐκείνη ἐτράπη εἰς φυγὴν ὀρηνούσα. Ὁ Παῦλος εἶχεν ἀναγνωρίσῃ τὴν νεάνίδα, ἥ ὅποια, τὸ μεσημέρι τῆς ἰδίας ἡμέρας, ἐθώπευε δύο περιστρεφὰς ἐπὶ τοῦ διαζώματος τῆς στέρας.

Ὁ νέος ἀκίνητος, παρακολουθῶν διὰ τῶν ἐφ' ὀφθαλμῶν τὴν λευκὴν ἐσθῆτα καὶ τὴν ξανθὴν κόμην, ποῦ ἀπεμακρύνοντο πρὸς τὴν ἐξοχὴν.

— Πάλιν ἐμάλωσες μὲ τὴν μνηστὴν σου, δυστυχῆ μου Φαῖδον; ἠρώτησεν ὁ Χαρμίδης. Δὲν πειράζει· αὐρίον θὰ χάρισις εἰς τὴν μικρὰν Ψυχὴν ἐν ἀργυροῦν κύπελλον ἢ καλλιτέρα μίαν χρυσὴν μέλισσαν διὰ τὰ μαλλιά της, καὶ τὰ δάκρυά της θὰ στεγνώσουν.

— Ὁχι, ἀπεκρίθη ὁ Φαῖδων. Ἡ ἀγάπη μας ἔχασε τὸ θέλγητρόν της.

Ἐστέκετο στηρίζων τὰ νῶτα ἐπὶ τοῦ κορμοῦ μιᾶς ἐλαίας, περίλυπος, κατηφής. Καὶ κλίνας τὴν κεφαλὴν ἐψιθύρισεν:

— Βασέθηκα πλέον τὸν κόσμον καὶ τὰς τέρψεις του.

Ὁ Παῦλος τότε τὸν ἔπιασεν ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπεν ἀπλῶς:

— Ὑῖέ μου!

Ὁ Φαῖδων ἐκπληκτος ἐκύτταξε τὸν ἀλλόκοτον ἐκείνον Ἑβραῖον μὲ τὸ ἰσχνὸν πρόσωπον, τοῦ ὁποίου ὁμῶς ἦ φωνὴ ἦτο τόσον ἐπιδητικὴ καὶ συγχρόνως τόσον τρυφερά.

— Δὲν με γνωρίζεις καθόλου, ἀπεκρίθη, σὺ τοῦ ὁποίου ὁ Θεὸς καταδικάζει τὰς τέρψεις. Εἶμαι ὁ ἀρχηγὸς τῆς τρελῆς νεολαίας τῶν Ἀθηναίων. Ὁ Φαῖδων δὲν εἶνε ἄξιος νὰ ἐπικληθῇ υἱὸς σου.

— Ὁ Θεὸς μου ἐπεσεφόρη τοὺς ἀνθρώπους ὑπὸ μορφήν θνητοῦ, ὑπέλαβεν ὁ

Ἀπόστολος, διὰ νὰ ἐξαγνίσῃ τὸν κόσμον μὲ τὴν εὐσπλαχνίαν του. Ὁλονέν κρούει τὴν θύραν τῆς ψυχῆς σου. Ἀφισέ τον νὰ εἰσέλθῃ καὶ νὰ σὲ παρηγορήσῃ, υἱέ μου!

Καὶ ὁ Φαῖδων ἠγώθη μὲ τὸν μικρὸν ὄμιλον, εὐπειθὴς ὡς παιδίον.

Ἐξῶθεν τοῦ Κεραμικοῦ, κραυγαὶ πόνου ἀντήχουν, προερχόμεναι ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιον ἑνὸς ἀγγειοπλάστου. Νεαρὸς δούλος, ἡμίγυμνος, μὲ τὸ στήθος πληγωμένον ἀπὸ τὴν μάστιγα τοῦ κυρίου του, ἐξώρμησεν ἀπὸ τὴν οἰκίαν καὶ ἔπασεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Χαρμίδου. Εἶχε σπάσῃ ἀπὸ ἀπροσεξίαν ἕνα ἀμφορέα καὶ ὁ ἀγγειοπλάστης τὸν εἶχε τιμωρήσῃ σκληρότατα. Ἀμέσως ἐξῆλθε καὶ αὐτός, διώκων τὸν ἄθλιον κατὰ πόδα καὶ κρατῶν δερμάτινον ἱμάντα αἰμοσταγῆ. Ἀλλ' ὁ Χαρμίδης τὸν ἀνεχαίτισε διὰ νεύματος.

— Ἀφίστε με νὰ πεθάνω, ἐθρηνηλογοῦσεν ὁ σκλάβος, γιατί ἡ μοῖρά μου εἶνε πολὺ βαρεῖα καὶ βαρύνῃ πιά τὴ ζωή.

— Σὲ παίρνω καὶ σὲ σώζω, εἶπεν ὁ Παῦλος. Σὲ παραδίδω εἰς τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος θεράπειει ὅλους τοὺς πόνους, εἰς τὸν οὐράνιον Πατέρα, ἐν ὀνόματι τοῦ φέρω εἰς τοὺς πονοῦντας τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ἐλευθερίαν.

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶνε κτήρ μου, εἶπεν ὁ ἀγγειοπλάστης. Εἶνε ὁ Φορμίων, ὁ δούλος μου. Ἡ θὰ τὸν ἀγοράσετε, ἢ τὸν κρατῶ.

Ὁ Φαῖδων ἀπέσπασεν ἀπὸ τὸν λαιμὸν τοῦ περιδέσαντον ἐν πολυτίμῳ λίθῳ καὶ τὸ ἔρριπεν εἰς τὸν ἀγγειοπλάστην.

Ὁ ἥλιος ἔδυνε ὀπίσθεν τῶν βουνῶν τῆς Σαλαμίνος. Πρὸς

«Ἐλθέ! θὰ σοῦ δείξω τὸν δρόμον πρὸς τὴν ἀληθειαν καὶ τὴν ζωὴν...» (Σελ. 25, στ. γ'.)

νης μίαν τέχνην, εις τὴν ὁποίαν ἀργότερα ἴσως θὰ διαπρέψῃς. Λοιπόν, σὺ ἀρέσει αὐτό;

— Πολύ! ἀπεκρίθη ὁ Θεμιστοκλῆς καταγοητευμένος.

Ὅσον διὰ τὴν Λευκοθέαν, αὐτὴ, ἀπὸ τὴν μεγάλην χαρὰν τῆς, ἤθελε πάλιν νὰ πηδήσῃ εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ κ. Δεπρεώ. Ἀλλ' ὁ ἀγαθὸς χοροδιδάσκαλος, μαντεύσας τὸ κίνημα καὶ φοβηθεὶς διὰ τὴν χωρίστραν του, ἔσπευσε νὰ ὑποσχωρῇ, χορεύων μέχρι τοῦ γραφείου του, ὅπου ἡτοιμάσθη νὰ γράψῃ τὸ συστατικὸν γράμμα, τὸ ὁποῖον εἶχεν ὑποσχεθῇ εἰς τὸν μικρὸν Κορμάν.

Μὴ νομίσετε ὅμως ὅτι ὁ κ. Δεπρεὺς ἐκάθισεν. Αὐτὸς δὲν ἐκάθιστο οὔτε ὅταν ἔγραψεν. Ἐπαύσεν ἀπλῶς εἰς τὴν ἄκρην ἑνὸς σκαμνίου, ὡς πτηγὸν ἐπὶ κλάδου, καὶ μεταχειριζόμενος τὸ γόνατόν του ἀντὶ τραπέζης, ἐγράψας γράμματα ἀκανόνιστα καὶ αἰνιγματώδη. Ἡ ἐργασία ἄλλως τε διεκόπτετο εἰς κάθε γραμμὴν ὑπὸ χορευτικῶν βημάτων, ἀπαραιτήτων, ὡς γνωρίζομεν, διὰ τὴν σκέψιν τοῦ παραδόξου ἀνθρώπου.

Ἐξάφνα διέκοψε τὸ γράψιμόν του καὶ ἐστάθη μετὰ τὴν γραφίδα μετέωρον καὶ τὸ πόδι ἐπίσης.

— Δὲν μοῦ λές, μί-
κρέ, ἡρώτησεν, ἐπιμένεις ἀκόμη εἰς αὐτὸ τὸ ξένον καὶ ἀπαναστατικὸν ὄνομά σου;

— Καθόλου, ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς Κορμάς· ἐνομάζομαι Λουδοβίκος, ὁ μπαμπᾶς ὅμως....

— Δόξα σοι ὁ Θεός! διέκοψεν ὁ Δεπρεὺς· Λουδοβίκος! νὰ ἑνα ὄνομα χριστιανικόν! Θεμιστοκλῆς μποροῦσε νὰ ἐνομαζέται καὶ εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Μαρκάου καὶ τοῦ Ρεβεσιέρρου! σήμερον ὅμως εἶνε ὀλως-διόλου περιττόν!

Καὶ ἀναλαμβάνων τὴν γραφίδα, ἀνήγγειλε:

— Σὲ συνιστῶ εἰς τὴν νέαν σου κυρίαν μετὰ τὸ ὄνομα Λουδοβίκος.

Ὅπως ὁ Θεμιστοκλῆς, μεταβαπτισθεὶς καὶ πάλιν Λουδοβίκος, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸ χοροδιδασκαλεῖον τοῦ κ. Δεπρεὺς ἐφωδιασμένος μετὰ θερμὸν συστατικὸν γράμμα διὰ τὴν πολιτίδα Μπωαρναί, κατοικοῦσαν εἰς τὸν ὁδὸν Σαντραίν, ἀριθ. 9. Ἡ Λευκοθέα, ἡ ὁποία τὸν ἠκολούθησεν, ἐχοροπηδοῦσε παρὰ τὸ πλευρόν του ἀπὸ χαρὰν.

— Ἀ, πόσον εἶμαι εὐχαριστημένη! ἔλεγεν· ἐσώθηκα! τώρα εἶσαι πλούσιος!

— Πλούσιος, ὅχι δὲ ἀκόμη, ἀπεκρίθη ὁ Λουδοβίκος· ἐλπίζω ὅμως ὅτι τοῦλάχιστον δὲν θὰ ἐπιβαρύνω εἰς τὸ ἐξῆς τὴν μητέρα μου.

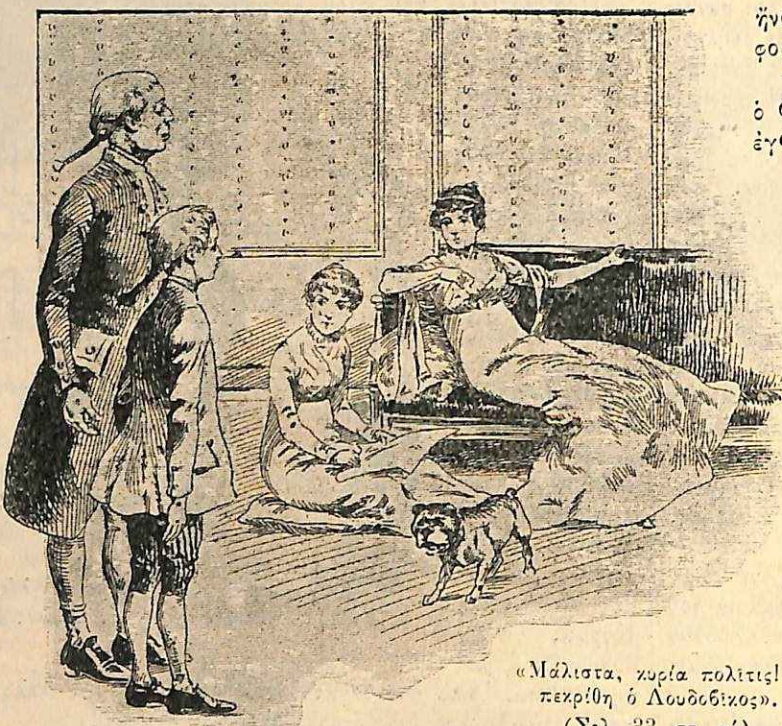
Ἡ Λευκοθέα, κατὰ τοῦ διδασκάλου τῆς, ἐβάλλισεν ὀλίγον εἰς τὴν μέσσην τοῦ δρόμου πρὸς μεγάλην ἐκπληξιν τῶν διαδρατῶν, καὶ ἔπειτα, καταγεγυμμένη πρὸς ἡμῖν, νὰ φανῇ χρήσιμη εἰς τὸν φίλον τῆς, ἀνέκραξε:

— Λουδοβίκε, μετὰ δύο χρόνια σὺ ὑπόσχομαι, ὅτι θὰ μποῦμε καὶ οἱ δύο μας εἰς τὴν Ὀπερα!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΔΟΣ
ΜΠΩΑΡΝΑΙ

Εὐτυχίας καὶ εὐελπίς ὁ Λουδοβίκος,

«Μάλιστα, κυρία πολιτίς! ἀπεκρίθη ὁ Λουδοβίκος».
(Σελ. 33, στ. γ')

— διότι, συμφώνως μετὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ κ. Δεπρεώ, οὗτος θὰ ἐνομαζέται καὶ ὑμεῖς εἰς τὸ ἐξῆς τὸν μικρὸν μας φίλον, — ἔτρεψε πρῶτα ν' ἀναγγείλῃ τὸ εὐχάριστον εἰς τὴν μητέρα του καὶ κατόπιν ἐπηγγενετο εἰς τὴν ὁδὸν Σαντραίν, διὰ νὰ δώσῃ εἰς τὸν οἰκονόμον Γκωτιέ τὴν ἐπιστολήν τοῦ χοροδιδασκάλου.

Ἦτο ἡ ἐνδεκάτη τῆς πρωίας, ὅταν ἐφθασε πρὸς τοῦ μικροῦ μεγάρου, εἰς τὸ ὁποῖον κατῴκει ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ὠνόμαζον τότε, εἰς τὰ σαλόνια τοῦ Μπαρράς ἢ τῆς κυρίας Ταγιάν· ἡ ὥραία Κρεζελή.

Ὁ Λουδοβίκος, μετὰ τὸ γράμμα εἰς τὸ χέρι, ἐδίστασε μίαν στιγμὴν νὰ κυτῇ τὴν ἐξώθυραν. Ἐβλεπεν ἀπὸ τὰ κάγκελα ἑνα μεγαλοπρεπὴ ἄμαξήλατον, ὁ ὁποῖος ἐπλυνεν εἰς τὴν αὐλὴν μίαν ἄμαξαν καὶ δὲν ἐτολμοῦσε νὰ τὸν ἐνοχλήσῃ εἰς τὴν

ἐργασίαν του. Ἐφαίνετο πόσον ἄκριος!... Ἐπιτέλους τὸ ἀπεράσισα καὶ ἐτράβηξε τὸ σύρμα τοῦ κώδωνος.

Ὁ ἄμαξήλατος ἐσήκωσε τὸ κεφάλι του κάτω ἀπὸ τοὺς τροχοὺς, καὶ διακόψας τὸ πλύσιμον, ἐπλησίασεν εἰς τὴν θύραν. Ἐκύτταξε τὸν μικρὸν καὶ μετὰ ἀπότομον ὕψος τὸν ἡρώτησε:

— Τί θέλεις ἐδῶ;

— Νὰ δώσω αὐτὸ τὸ γράμμα τοῦ κ. Δεπρεώ εἰς τὸν οἰκονόμον κ. Γκωτιέ.

Ἀκούσας τὰς λέξεις αὐτάς, ὁ ἄμαξήλατος κατεδέχθη νὰ μειδιάσῃ...

— Περίμενε μίαν στιγμὴν, εἶπεν.

Ἐξηρανίσθη εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἐπέστρεψε μετ' ὀλίγον, κουμβόνων ἐπάνω του μίαν κυανὴν ρεδιγκόταν, ἡ ὁποία, ἂν καὶ ἀρκετὰ τριμμένη, εἶχεν ἀκόμη καποῖαν μεγαλοπρέπειαν. Ἐπειτα ἤνοιξε τὸ θυρόφυλλον καὶ μετὰ ὕψος ἐπίσης μεγαλοπρεπές, εἶπε:

— Δόσε μου τὸ γράμμα σου· ὁ οἰκονόμος κ. Γκωτιέ εἶμαι ἐγώ!

Ὁ Λουδοβίκος ἔτεινε τὸν σάκελλον καὶ ἐπερίμενε ἀφ' ὧν εἰς ν' ἀναγνώσῃ τὴν ἐπιστολήν τὸ σημαντικὸν ἐκείνο ὑποκείμενον. Εἴτε ὅμως ἐπειδὴ τὸ γράψιμον τοῦ κ. Δεπρεώ ἦτο πολὺ δυσανάγνωστον, εἴτε διότι ὁ κύριος οἰκονόμος δὲν ἤξευρε καλὰ — καλὰ νὰ διαβάξῃ, ἐστράφη μετ' ὀλίγον πρὸς τὸ παιδίον καὶ τὸ ἡρώτησε:

— Εὐρίεις τί γυρεύει ὁ λαμπρὸς αὐτὸς Δεπρεὺς;

— Μάλιστα, κύριε οἰκονόμ, ἀπεκρίθη ὁ Λουδοβίκος· μετὰ στέλνει ἐδῶ, ἐπειδὴ χρειάζονται, φαίνεται, ὑπηρετή· ἂν μπο-

ροῦσα λοιπόν...

— Ἀ, ἔτσι; καὶ παρουσιάξῃς σὺ γιὰ ὑπηρετῆς;

— Μάλιστα, κύριε, οἰκονόμ.

Ὁ ἄμαξήλατος ἐσήκωσε τὸν Λουδοβίκον ὅπως θὰ ἐξήταξεν ἵππον πρὸς πώλησιν· ἔπειτα, εὐχαριστηθεὶς ἀναμφιβόλως ἀπὸ τὸ χαριτωμένον προσωπάκι του καὶ τὰς εὐγενεῖάς του ἀκράσας, τὸν ἐπήρην ἀπὸ τὸ χέρι.

— Ἐλα, μαζί μου, τῷ εἶπε· θὰ σε παρουσιάσω εἰς τὴν πολιτίδα Μπωαρναί. Φαίνεται καλὸ παιδί, καὶ ἀφοῦ μάλιστα σε συνιστᾷ ὁ κύριος Δεπρεὺς, μποροῦμε νὰ βασισθοῦμε.

Περιχαρὴς ὁ Λουδοβίκος ἠκολούθησεν τὸν ὁδηγόν του, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ τὸν ἐπείρασεν ἀπὸ τὰς κάπως γυμνάς αἰθούσας τοῦ ἰσογείου, τὸν ἀνέβασεν εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα καὶ τὸν ἐσταμάτησεν ἀπέξω

ἀπὸ μίαν θύραν. Ἦτο ἡ θύρα τῶν ἰδιαιτέρων δωμάτων τῆς Ἰωσηφίνας Μπωαρναί.

Ἐκτύπησεν.

— Ἐμπρός! ἀπεκρίθη μίαν γυναικείαν φωνή, διαυγῆς καὶ μελωδική.

Εἰσῆλθον εἰς δωμάτιον ἐπιπλωμένον ἐν εἰδὲι καλλυντηρίου, τοῦ ὁποῖου οἱ τοῖχοι ἐκαλύπτοντο ἀπὸ μεγάλους καθρέπτας καὶ ὅπου ὀλίγον φῶς εἰσέρχετο μόλις ἀπὸ τὰ κενὰ τῶν κλεισμένων παραθυροφύλλων. Ὅταν ὁ μικρὸς Λουδοβίκος συνήθισεν αὐτὸ τὸ ἡμίφως, διέκρινε μίαν λευκὴν ὀπτασίαν.

Ἡ Ἰωσηφίνα διετῆρει καὶ εἰς τὸ Παρίσι τὰς ἐξῆς τῶν κρεολῶν, διότι εἶχεν ἀνατραφεῖ εἰς τὴν Μαρτινίκαν. Ὅλα τῆς τὰ κινήματα εἶχαν μίαν νοητέλειαν, ἡ ὁποία τῇ προσέδιδεν ἰδιαιτέρον γόητρον, μίαν χάριν ἐξωτικήν. Ἦτο ἐξηπλωμένη εἰς ἑνα κόκκινον μεταξωτὸν καναπὲν καὶ ἐφοροῦσε λεπτότατον φουστάνι ἀπὸ λευ-

κῆν ρουσέλιναν τῶν Ἰνδιῶν, μετὰ πτυχῶν ἐπὶ τοῦ στήθους μποῦστον, ὁ ὁποῖος συνεκρατεῖτο εἰς τοὺς ὤμους μετὰ δύο κεφαλάς λεόντων ἀπὸ μαῦρον σμάλτον.

Τὰ θαυμάσια κασταὰ τῆς μαλλιά ἐξελχόντο εἰς ἀτάκτους βοστρύχους ἀπὸ χρυσοῦν δίκτυον. Παρὰ τοὺς πόδας τῆς, καθεμένη ἐπὶ προσκεφαλαίου, μία νέα, λευκοφόρος ἐπίσης, κατεγίνετο νὰ στιλβῶν τὰ νύχια τῆς, διακόπτουσα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν αὐτὴν τὴν ἐργασίαν, διὰ νὰ διαβάξῃ ὀλίγας γραμμάς ἀπὸ μίαν ἐφημερίδα, ἡ ὁποία ἐσύρετο κάτω ἐπὶ τοῦ τάπητος. Ἐνα σκυλάκι, συσπειρωμένον εἰς τὸ ἄκρον τοῦ καναπέ, ἐγαύγιζε μετὰ λύσσαν, καὶ κάπου-κάπου κατέβαινε διὰ νὰ ξεσχίσῃ τὴν ἐφημερίδα, τὰ κομμάτια τῆς ὁποίας ἐγέμιζαν τὸ πάτωμα.

Ἡ ἀνατολικὴ αὐτὴ εἰκὼν ἐξέπληξε πολὺ τὸν Λουδοβίκον, ὁ ὁποῖος ποτὲ του δὲν εἶχεν ἰδῆ τέσσην πολυτέλειαν. Ἐστέκετο κατακόκκινος, συνεσταλμένος παρὰ

τὴν θύραν, μὴ νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὰς δύο ἐκείνας λευκοφόρους γυναικας, αἱ ὁποῖαι, εἰς τὸ ἡμίφως τοῦ δωματίου, τῷ ἐφαίνοντο ὡς θεότητες. Ἀλλ' ἡ Ἰωσηφίνα, πληροφωρηθεῖσα ὑπὸ τοῦ οἰκονόμου τῆς τί ἐξήκουσεν ὁ μικρὸς, τῷ ὠμίλησε μετὰ τὴν γλυκεῖαν ἐκείνην φωνήν, ἥτις ἀπετέλει ἐν τῶν θεληγέτρων τῆς:

— Πλησίασε, παιδί μου, μὴ φοβεῖσαι.

Ὁ Λουδοβίκος ἐπροχώρησε.

— Σὺ εἶσαι λοιπόν ποῦ θέλεις νὰ γίνῃς χορευτής, καὶ ἐν τῷ μεταξὺ σὲ στέλλει ὁ Δεπρεὺς διὰ νὰ σε πάρω λακί;

— Μάλιστα, κυρία πολιτίς, ἀπεκρίθη ὁ Λουδοβίκος μετὰ τρέμουσαν φωνήν.

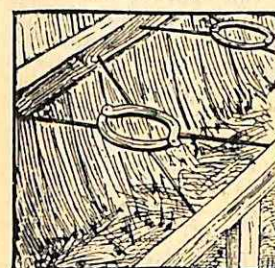
— Γκωτιέ, ὑπέλαβεν ἡ κρεολή, στραφείσα πρὸς τὸν οἰκονόμον τῆς· πρέπει νὰ δοκιμάσωμεν αὐτὸν τὸν μικρόν· ἔχει καλὸν ἐξωτερικὸν καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ φαντάξῃ ἐπάνω στ' ἄμαξιν.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

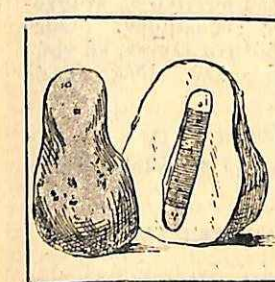
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Βαρβαρότης

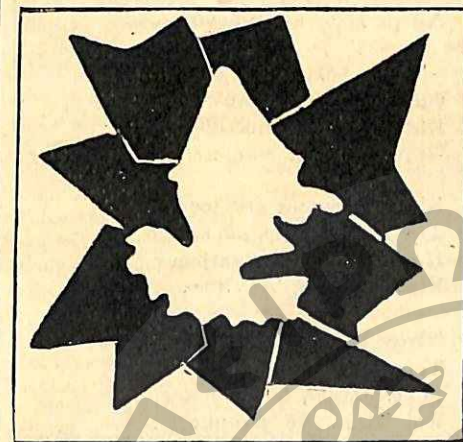
Ἰδοὺ τὰ σιδηρὰ «περιλαίμια», τὰ ὁποῖα εὐρέθησαν ἐσχάτως ἐπὶ ἐνὸς σωματεμπορίου ἰστιοφόρου, τὸ ὁποῖον μετέφερε λαθραίως μαύρους δούλους. Ἐχρησίμευσαν διὰ νὰ κρατοῦν ἀκινήτους εἰς τὸ βάθος τοῦ κύτους τοὺς δυστυχεῖς αὐτοὺς, οἱ πλείστοι τῶν ὁποίων ἀπέθνησκαν ἀπὸ τὸ μαρτύριον πρὶν φθάσουν εἰς τὸν λιμένα, ὅπου θὰ ἐπωλοῦντο. Οἱ σωματέμποροι κατεδιώχθησαν ἀπὸ τὴν ἀπὸ τὰ «ὄργανα» τῶν κατεσχέθησαν.

Ἀπρόοπτον εὕρημα

Χωρὶς ὅς τῶν περιχώρων τοῦ Νισῶα, εἰς τὴν Ἀγγλίαν, κόπτων μίαν πατάσαν, εὗρε μεγάλην ἀντίστασιν. Κατορθώσας ἐπιτέλους νὰ χωρίσῃ εἰς δύο τὴν πατάσαν, εἶδεν ὅτι τὸ πρᾶγμα ποῦ τὸν ἐμπόδιζεν ἦτο... ἑνας σουγιάς! Πῶς ὁ σουγιάς αὐτὸς μέσα εἰς τὴν πατάσαν; Φαίνεται ὅτι εἶχε πέσῃ εἰς τὸ χῶμα καὶ ὅτι ἡ πατάσα εἶχε βλαστήσῃ καὶ ἀναπτυχθῇ ὁλόγυρά του.

Ἡ κωμικὴ μορφή

Ἰδοὺ πῶς θὰ συναρμολεγοῦν τὰ τεμάχια τοῦ προηγουμένου Παγνίου, διὰ νὰποτελεσθῇ ἡ κωμικὴ μορφή.

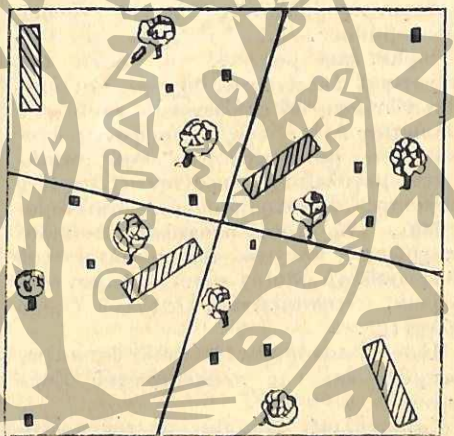
Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ Μαγικῆ εἰκῶν

Φωνάζει τὸν ὑπηρετήν του, ἀλλὰ δὲν φαίνεται πούθενά. Ποῦ νὰ εἶνε;

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστής ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὴν λύσιν εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολήν του μετὰ μίαν δεκάραν ἢ μετὰ ἑνα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα ὧν τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τοῦ ὁποῖον ὁποτελεσθῇ ἀπὸ τὰ δεκάλεπτα, θὰ ἐγγράφωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρου μερικὸς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν, τὸν πρῶτον κληρωθόμενον δι' ἐν ἑτος, τοὺς δὲ λοιποὺς δι' ἐξαμηνίαν ἢ τριμηνίαν. (Ἐὰν κληρωθῇ ὁ συνδρομητής, ἡ συνδρομὴ του θὰ παρταθῇ).

Λύσις τοῦ Προβλήματος τοῦ 1ου φυλλαδίου καὶ τοῦ Παγνίου τοῦ 2ου.

α') Ἰδοὺ πῶς θὰ διαιρεθῇ εἰς τέσσαρα ἴσα μέρη τὸ κτήμα.

β') Κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει, τέκτονι δὲ τέκτων.

(μόνον συνδρομηταί συμμετέχουν εἰς τὴν Σ. Σ. Σ.) Δικηγόρον τῆς Νεολαίας (ἔστειλα, εὐχαριστῶ) Βοσπορίαν Γαλανόλεον (πρὸς τὸ παρὸν δὲν κάμω νέας συστάσεις ἀπόρων· ὑπάρχουν 52 συστημένοι, περιμένοντες ἀκόμη νὰ ἐγγραφῶν) Δουκισσαν τοῦ Ἀντίου (ἔστειλα) Νυμφαίαν (εἰς ὅλους τοὺς Διαγωνισμοὺς εἰμποροῦν νὰ λαμβάνουν μέρος καὶ τὰ δέλφια τῶν συνδρομητῶν ὅσα ἔχουν ψευδώνυμον) Κάμεν (ἔστειλα) Γεώρ. Ν. Μαγ. (πολύ γνωστὰ· κάθε χρόνον τὰ δημοσιεύουν ὅλα τὰ περιοδικὰ τοῦ κόσμου) Γαληνιαν Θάλασαν (εὐχαριστῶ πολύ δι' ὅλα) Φιλόπατριν Ἰωνα (ἐπὶ χάριτος κοινῶν) Ἰδιότροπον Σανθούλαν, Μασκότιν, Μικρομέγαν, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβον μετὰ τὴν 21 Δεκεμβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκατὰ: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 11' Ἰανουαρίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 18' Ἰανουαρίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 5 Φεβρουαρίου.

32. Λεξιγριφος

Ψάρι τῆς λίμνης ἔφυγε
Καὶ πῆγε σὲ ποτάμι,
Καὶ μ' αὐτὸ μόνο μπόρεσε
Ποῦλὶ καλὸ νὰ κάμῃ.

*Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Ματωμένου Φεγγαροῦ

33. Στοιχειόγριφος

Εἶμαι νῆσος τοῦ Αἰγαίου
Ἀν μὲ ἀποκεφαλίσῃς,
Φρόντισε νὰ μὲ κτυπήσῃς,
Πρόσεχε μὴ μὲ πατήσῃς.

*Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Γενναίουφύχου Ἑλλήνος

34. Μεταγραμματισμός

Ἀλλοῖμονον ἐὰν ποτὲ
Ἀπ' τὸ κεφάλι φύγω!
Ἐν μόνον γράμμ' ἂν ἀλλαχθῇ,
Τὰ ποδια σου θὰ θίγω.

*Ἐστὴν ἀπὸ τὴν Ὀνιρεμένην Ἑλευθερίαν

35. Αἶνιγμα

Θεὸς Ἀρχαῖος τὸ ἀρενικόν μου
Χρόνον διαίρεσις τὸ θηλυκόν μου.

*Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδιώδους

36. Ρόμβος

* = Φωνῆεν.
*** = Ἐπίρρημα χρόνου.
***** = Ὁ μὴ γνήσιος.
***** = Ὁ χαρούμενος.
***** = Διαίρεσις τοῦ Κράτους.
*** = Ἀντων. Κτητική.
* = Φωνῆεν. Καὶ καθέτως τὰ αὐτά.

*Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Κύματος τοῦ Πόντου

37. Συμπλήρωσις Παροιμίας.

Ἔχεις — στὸ —, ἔχεις — στὸ —.

*Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Φοίνικος τῆς Ἀναγεννήσεως

38. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 2 = Πόλις Ἑλληνική.
2 1 3 2 = Ἀγώνισμα.
3 2 1 2 = Ἐπίρρημα.
4 3 2 1 2 4 2 = Ὁροσειρά.

*Ἐστὴν ἀπὸ Μιχαήλ Α. Τρίκκα

39. Τριπλὴ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν πρῶτα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ὅρος γνωστότατον ἐκ τῆς Ἀγ. Γραφῆς, τὰ δὲ δεύτερα ἀρχαῖον θεὸν καὶ τὰ τρίτα ἐργαλεῖον:

1, Κόλπος τῆς Ἑλλάδος· 2, Φυσικὸν φαινόμενον· 3, Συνώνυμον τῆς γαλήνης· 4, Πρόσωπον τῆς Ἀγ. Γραφῆς

*Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Σίφους

40. Ἑλληνοσύμφωνον

ου — υιη — ε — ωσι — υιει

*Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Κρητὸς Ἑθελοντοῦ

41. Γρίφος

ΗΛΗ / ὀρίστε 'ναξ' καὶ 'θαξ'

*Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Ἑλευθίου Ἡσιφώτου

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1910, κόκκινα μὲ χρυσὰ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν εἰς βιβλίον τὰ φυλλάδιά των, εἶνε ἤδη **ΕΤΟΙΜΑ** καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας φρ. 1,75.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ανταλάσσω ἔγχρωμα ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχόθεν. Προτιμῶ τοπία καὶ καλλονάς. Διεύθυνσις ἀσφαλής: Pierre D. Paschalis, Andros (Grece) Poste Restante. (ΙΑ', 13)

Ἐδῶ ἐλάτε ὅλοι—Νὰ πῆτε μὲ γὰρὰ—Ἦ! τί ωραία εἶνε—Τὰ δέκα **ΕΝΩΤΙΚΑ**—Ἰδέτε 'κεῖ τί χάρις—Καὶ ποίησις πολλή—Ὅλα τὰ ἰδεώδη—Συγκεντρωθῆκαν 'κεῖ. Κυματίζουσα Κνανόλεκος, Λαυρεντῆ Σταυροφόρα (Ἑνωτικὸν ὑποψήφιστον). (ΙΑ', 14)

Θέλλαν ἐνθουσιασμοῦ ἐνεποιήσεν ἐν Ναυπλίῳ ἡ ὑποψήφιστος τῶν λαμπρῶν ψευδωνύμων τοῦ Ἑνωτικοῦ **ΜΑΡΜΑΡΟΒΑΣΙΛΙΚΟῦ** Συνδασμοῦ.—**Διαπλάσις** τοῦ **Μέλλοντος** καὶ **Σία**. (ΙΑ', 15)

Λεοντόκαρδε, σοῦ εὔχομαι χρόνια πολλὰ. Θεσσαλὸς Ὀχυρωτής. (ΙΑ', 16)

ΥΠΟΨΗΦΙΟΙ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ 1910
Κερκυραϊκὸς Ἀστήρ.—**Μάρκος Μπότσαρης**

Παιδιά, γιὰ τὴν ἐλευθερίαν, ἄσπρο στὸ ἔνζονόκι.—Θεσσαλὸς Ὀχυρωτής.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ
ΟΙ ΛΥΤΑΙ
ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 2 ΦΥΛΛΟΥ
[Ἰδὲ τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 33]

ΑΘΗΝΩΝ Χρ. Ματρακίδης, Νικ. Σ. Ἀποστολάκης, Ἡλ. Σπ. Κανίλλης, Μαρίας Ζαππα (1), Νίκος Φ. Παπαφώτης, Χαρ. Χατζή Ἰωάννου (1), Ὁρ. Θωμόπουλος, Μαρίας Α. Σταθοπούλου (1), Σταμ. Β. Μποντουρής, Ἐλὴν Ἀχ. Κουτίλου.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΚΑΛΑΜΩΝ Σαπφὼ Ι. Σισίνη (1,2), Ἐλὴν Π. Μοσχίδου (1), Ἰαθδινία (1).
ΚΕΡΚΥΡΑΣ Περ. Κωστάκης (1), Μάρκος Σ. Νεζόν, Κίρκυρα Κοκκώλη, Α. Μαρτίνης.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ Μιχ. Α. Τρίκκας (1-2), Νικ. Α. Μητράκοπουλος (1-2), Τυκὴς Δημητράκοπουλος (1).
ΝΑΥΠΛΙΟΥ Γεωρ. Ν. Σούρσος.
ΣΤΕΜΝΙΤΗΣ Εὐδ. Γ. Χριστόπουλος.
ΣΥΡΟΥ Φώτιος καὶ Θεόδωρος Χρ. Μουχτόπουλοι (1-2).
ΧΑΛΚΙΔΟΣ Κλεισίμνη Π. Παπασπυρίδου, Ὁ. Δάλια.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΪΔΙΝΙΟΥ Α. Ν. Χουσιδής (1).
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ Ἐλπίς Βλάσση, Ἀλεξ. Κανάκης.
ΒΙΕΝΝΗΣ Νελκε (1).
ΖΙΦΤΑΣ Ἀνδρέϊν Ν. Τρίπου.
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ Μιχ. Λεβιντής.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ Νικ. Α. Λαζαρίδης (1).
ΚΑΙΡΟΥ Μενίλ. Η. Ρούλης (1), Ν. Σκιαδῆς (1).
ΚΑΛΔΙΠΟΛΕΩΣ Ἀλεξάνδρα Σροσιάνου (51).
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ Κάμεν, Σουλγίς, Κλαρ. Ν. Μανωλάτος.
ΟΔΗΣΣΟΥ Μαρίας Σταυρίδου.
ΠΟΡΤ-ΣΑΪΔ Μάρω Π. Γιαννουλάτου (1), Γεωρ. Λιαμαντάκης (1), Παναγιώτα Μανικάρου (1), Όλγα Β. Παππά (1), Σονίτα τοῦ Διαβόλου (1), Σαμιακή Αἰσα (1), Ἀντ. Π. Γεράκης.
ΠΥΡΓΟΥ [Βουλγαρίας] Παύλος Παπαδόπουλος (1).
ΣΜΥΡΝΗΣ Ἐλὴν Σ. Δισούρη.
ΧΙΟΥ Μαρίας Ε. Πλυτά.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν ἐδρόνων ὁδὸν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτιθέσαν εἰς τὴν Κληροῖδα καὶ ἐκλερώθησαν ἡ ἐν **ΧΙΩ** **ΜΑΡΙΑ Ε. ΠΑΥΤΑ** καὶ ἡ ἐν **Κορίνθῳ** **ΝΙΚ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ**, ἔγγραφιντες διὰ μίαν τοιμητὴν ἑκάστος.
Πλεονάζουν λεπτὰ 20 διὰ τὸν προσεχὲς Διαγωνισμόν.

Τὸ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΩΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ
ΕΙΝΕ Ο ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ", ΤΟΥ 1910

Μὲ τὰς 428 σελίδας του.—Μὲ τὰς 675 εἰκόνας του.—Μὲ τὸν «Τιάρκον καὶ Ζινέτταν».—Μὲ τὰ «Νέα καὶ Περίεργα».—Μὲ τὴν Σελίδα Συνεργασίας.—Καὶ μὲ χίλια δύο ἄλλα.

Τιμᾶται: **ΑΔΕΤΟΣ** δραχ. ἡ φρ. χρ. 8 — **ΧΡΥΣΟΑΔΕΤΟΣ** δραχ. ἡ φρ. χρ. 10.

Καὶ ἀποστέλλεται ἐλεύθερος ταχυδρομικῶν τελῶν πρὸς τὸν ἐμβάζοντα τὸ ἀντίτιμον.

Ὁ ἄδειος τόμος τοῦ 1910 πωλεῖται γραμμένος (broché), μὲ χρωματιστὸν ἐξώφυλλον, ὡς εἴτεον βιβλίον.